

Sala Gran

LUIS BEZETA

ES UNA ESCENA EN LA QUE YO MISMO ACTUO

28/05 - 29/06

El 1939, en ple apogeu de la seva carrera i en vigílies de la Segona Guerra Mundial, el realitzador de cinema Jean Renoir presenta *La Règle du jeu* (*La regla del joc*). Renoir estrena la cinta al Colisée de París el 7 juliol i al setembre les tropes alemanyes, que ja havien envaït Txecoslovàquia al març, envaeixen Polònia. Conscient de l'escenari bèl·lic que estava a punt de desfermar-se, Renoir dirigeix aquesta comèdia costumista no tan sols per satiritzar les vel·leïtats morals de la classe alta, sinó que sembla voler també, des d'una perspectiva més històrica, posar l'accent en l'atonía política amb què les democràcies europees es van enfrontar al feixisme. Encara que avui, per aquesta i moltes altres raons, *La Règle du jeu* es considera una de les millors pel·lícules de la història del cinema, les vicissituds de la seva història no van anar mai a favor que es donés aquesta circumstància. Des del principi, enmig d'una polarització ideològica prebèl·lica, les reaccions del públic i la crítica van ser sempre contràries a la cinta. El dia de l'estrena van intentar cremar el Colisée, que va mantenir la pel·lícula en cartell només tres setmanes. I aquesta va seguir sent la seva sort. Poc després, el Govern francès la prohibiria per "mòrbida i immoral" i, finalment, el 1942, durant un bombardeig aliat, se'n destrueix completament el negatiu original. Catorze anys després, només a través de l'esforç tossut de dos entusiastes del cinema, es van trobar parts de negatius, còpies i mesclades de so que, amb els consells del mateix Renoir, s'editen en la versió contemporània que l'enlaira finalment a la glòria.

Per a Luis Bezeta, però, la fi, aquest final, aquesta relació de buit amb l'obra, no acaba aquí. A través d'una entrevista que li fan a Renoir anys després, Bezeta descobreix que, a aquesta última edició de la pel·lícula, li falta una part que no es va poder recuperar mai. Per això ens proposa, a *Es una escena en la que yo mismo actúo* (És una escena en què jo mateix actuo), explorar aquest concepte de ruïna i catàstrofe cinematogràfica que sembla haver impregnat tota la història material de *La Règle du jeu*. A partir d'aquí, seguint les sòbries anotacions de l'entrevista i les informacions derivades d'una feina minuciosa de recerca a la Cinemateca Francesa de París, Bezeta projecta el treball de reconstrucció d'aquesta pèrdua, un extens pla panoràmic de vint segons en què el mateix Renoir, que encarna el paper d'Octave, discutia juntament amb un altre personatge els impulsos libidinals de les serventes.

El caràcter efràstic amb què Renoir ens recorda les formes d'aquest fragment irrecuperable de la seva obra ens fa plantejar novament la pregunta: a quina necessitat obeeix reconstruir l'escena si ja en coneixem els detalls i la funció en la totalitat de l'obra? Més enllà de reprimir una pulsio iconoclasta, o d'emplenar un mer *horror vacui*, la decisió

de Bezeta respon a un criteri de simple accessibilitat, de trencar les barreres d'una distància que només hi és per injectar càrrega auràtica a un objecte que ha esdevingut, amb els anys, un artefacte de culte. Si el concepte de cultura popular només és concebible a partir de la còpia, fins on ens permetem desplegar la necessitat d'aquest simulacre? El que és interessant, en aquest cas, és que aquí la necessitat del simulacre es produeix en termes de relació de l'autor amb la seva obra. Per a Renoir, encarnar el paper d'Octave adquireix valor simptomàtic. Octave és el personatge que dirigeix tot l'entramat de relacions que es desenvolupen a la cinta. Renoir és Octave per poder penetrar en el món de *Les Caprices de Marianne*, la comèdia d'Alfred de Musset que inspira inicialment *La Règle du jeu*, i des d'aquí familiaritzar-se amb la sensació alienant d'una classe moguda només per un individualisme hedonista. A *Es una escena en la que yo mismo actúo*, Bezeta incideix precisament en la necessitat d'aquest simulacre.

Després d'haver cursat estudis a l'Institut de Ciències Audiovisuals de Berlín, a l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC) i a l'àrea de Realització i Producció de Cinema-Vídeo-TV de l'IDEP de Barcelona, Luis Bezeta ha aconseguit establir una sostinguda i significativa interpel·lació de temes clau en el món de la creació del vídeo amb projectes que, a través d'un registre molt proper a ell, a la seva quotidianitat i a les condicions performatives que ell mateix genera, proposen una revisió i un qüestionament de les grans estructures i dels grans supòsits cinematogràfics. Per a Bezeta, l'apropiació d'aquesta gran narrativa és necessària per obrir un espai propi i autònom i poder establir una base relacional amb un llenguatge que, per la seva complexitat material, estructural i històrica, pot arribar a alienar-nos. L'obra de Luis Bezeta ha obtingut, entre d'altres, el Premi Miquel Casablanca, Barcelona; el premi de videocreació Madatac / Metròpolis, La2 (TVE); el Gran Premi del 49^è Salon Européen des Jeunes Créateurs, París, i el primer premi de videoart a Art Laguna, Venècia.

Col·laboradors:

café
SCHILLINGART
Circuit d'Art Contemporani
de BarcelonaLA
CINÉMATHEQUE
FRANÇAISEHANGAR.
ORGversus
entertainment